

A műfajról, előszó helyett...

Hajdan a nehézben hittem. Aztán megtanultam Esti Kornél igazát: „...mily könnyű, mit mondanak nehéznek és mily nehéz a könnyű...”¹ S ami így „könnyű”, az a játékos is annak szellemében, hogy „Hétért – magamat kérdem – adsz-e hatot? Játsszom. Azé az érdem, aki játszhatott.”²

Játék is ez a könyv: csak egyetlen olyan szereplője van, aki valóban élt (és aki ma már halott), de a képzelet játékából született szereplők szavaiból talán felismerhető lesz a mi mai, hús és vér menedzsereinknek szóló – ám végső soron mindnyájunk sorsát is alakító – kőkemény valóság mondanivalója.

Könnyű játék és kőkemény valóság kettősségéből születtek tehát a következő „kiselőadások” a vállalatok vezetésének negyven különböző témájában – végül is annak reményében, hogy talán újra beigazolják a horatiusi hexameter igazát: „Hasznost s élvezettest ha ki párosít: érte babért nyer”.³

A szerző (a következőkben: „A szerk.”)

¹ Kosztolányi Dezső: Esti Kornél éneke (A szerző előző könyvének mottója)

² József Attila: Hétért – magamat kérdem... (Töredék, 1933)

³ „Omne tultit punctum, qui miscuit utile dulci.” Horatius Flaccus: Epistolae